

CHIA TAY TÌNH GIÀ

PHẠM NGŨ YÊN

Người đàn bà đó rất chói chan khi gặp và có tên của một loài hoa. Bất kỳ người đàn ông nào cũng mong muốn được làm bạn cùng nàng. Tôi cũng không ngoài điều đó. Mỗi lần nghĩ đến Phượng, tôi có một cảm giác kỳ lạ và lòng sôi lên tiếng ve suốt một thời thơ ấu. Một thời mà nếu có một cánh lá vô ý rụng vào tay, cũng làm nên nỗi buồn. Bây giờ tôi đã vĩnh viễn xa nàng. Nhưng hãy để tôi nói về nàng, trước đã.

Đôi khi nàng như một con búp bê hai mặt. Một mặt buồn, một mặt vui. Một thời gian, để chừng một hay hai tuần gì đó, nàng không gọi điện cho tôi. Rồi bất chợt, tìm đến:

- Mèn ơi, tự nhiên em sợ.

- Sợ gì?

- Sợ lỡ mai một làm gì ông già ghét, ông già cũng mang em liệng lên báo, chắc chết?

- Thì đừng làm ông già giận...

- Cái đó hồng hứa được. Tự nhiên ông già thích “kiếm chiện” giận thì sao?

- À há...

- Thôi giờ... móc néo giao ước không được vậy nhe? Nếu ông già có giận, viết vô tờ giấy, bỏ vô cái chai đóng nút lại thả xuống biển, hen?

- Nhưng từ trước đến giờ anh có thích “kiếm chiện” đâu?

- Biết đâu mai một ông già già thêm một chút rồi đổi tính. Em lo xa mà, hì hì...

Có chút giá rét của ngày chớm đông, nhưng đắm thắm đến nỗi tôi biết nàng muốn ôm chặt nó vào lòng. “Một người phụ nữ có thể sống một mình, nhưng đàn ông thì không thể”. Thời gian trôi qua những cánh cửa khép hờ nong nõi, nhưng tình yêu của tôi đuổi theo nàng là điều có thật.

Ai đó nói rằng, mọi chuyện tình yêu bắt đầu là do 2 người viết. Nhưng thường kết thúc là bởi một trong hai người hiểu sai khi thấy dấu chấm xuống hàng lại tưởng là chấm hết. Trái tim của tôi không đủ sức dồn chứa hết đau khổ. Giống như một chuyến xe chiều về muộn, chất đầy những bạn hàng và những quang gánh, loanh quanh không tìm thấy chỗ đậu sáng ngày. Những âm vọng, những lời tình hờn hờn gợi lại nắng mưa.

Con phố có biết bao điều quen thuộc nhưng mùa này những hàng cây cũng trở nên đặc biệt. Cùng những tiếng ve suốt một thời nghe mãi cũng quen. Người ta có thể quên rất nhiều, nhưng về mỗi tình đầu hay mỗi tình cuối thì không thể...

Bầu trời những ngày không mưa và cũng không nắng. Có cánh chim bay mất vào cuối đường. Có gió thổi ào từng đợt lên những bàn ghế trống trải như nỗi mênh mông của cuộc đời. Vài ánh nắng quá giang tình cờ trên một nhánh sồi già, rồi mất tăm, chưa nghe hết lời tạm biệt.

Người đàn bà đã rời bỏ chỗ đó để đứng lên. Dáng băng khuâng giữa một chân trời xa lắc. Xâu chìa khóa đong đưa trong bàn tay, nàng nhìn xuống bước chân như nhìn xuống những buồn vui số phận. Tôi vừa chợt nhớ là quên đưa cho nàng tờ báo có đăng bài của tôi mà tôi mới vừa lấy ngoài chợ sáng nay. Nhưng khi nhìn lại, nàng đã biến khỏi chỗ đó.

Nhiều khi tôi tưởng tôi đã kiểm soát được đời sống của mình vì bây giờ tôi không còn đi làm. Tôi đã về hưu non. Tôi đang có những chương trình ngắn hạn và những thói quen mỗi ngày.

Những chuyến đi nhờ ra khỏi thành phố đôi lần để chia xẻ với bạn bè về một lý do riêng tư nào đó. Nhưng có một thứ mà tôi không kiểm soát được, đó là tình yêu. Thời buổi này mà tuyên bố về một mối tình và ghi dấu xuống trái tim già nua mình bằng những môi hôn và tóc rối, e rằng hơi lỗi thời. Nhưng biết làm sao để dấu trong lòng những mong nhớ có thể làm nghiêng cả một nhịp cầu xa lộ. Hay làm sao để dần lòng không được chạm môi trên một màu son của nàng, trên khoảng trống mịn màng giữa đôi bờ nhân quả. Và hai hàng mi dài cong vút làm lệch cả thiên đường?

Phượng là như vậy. Ngày hôm qua, khi đi bộ ngoài công viên sau nhà, dưới những cây sơn táo và cây đỗ tùng, nghe tiếng gió run rẩy ném những khao khát lên trời. Tiếng chim cu rút từng hồi, đục khan và tròn trịa. Nàng nói:

- Hôm nay là ngày kỷ niệm của hai chúng mình...

- Chuyện gì vậy? Anh không nhớ...

- Cách đây ba năm, ngày này, anh đã kêu em về phụ với anh, một công việc mà anh đem từ hăng về làm ở nhà. Nhưng chỉ có một tháng, em *quit job*.

- Em bỏ đi học nail mà...

- Anh biết không, những ngày làm việc chung với anh rất đậm nét. Và em thấy rằng, khi chúng ta đi qua được bốn ngày chủ nhật buồn chán, tức là chúng ta đã tìm thấy người bạn đời của mình...

- Thật sao?

- Và chúng ta đã qua được, thì điều đó đã nói lên tất cả...

- ???

- Tình yêu đó. Với em, có thật.

Tôi chưa bao giờ kịp nói với nàng như vậy- cái tình yêu theo cách diễn tả của nàng- vì không tin ở khả năng của mình. Biết bao nhiêu người đàn ông vừa lướt ngang qua cuộc đời một người đàn bà, trong khi tôi chưa từng là một vạt gió thổi mang hương sắc cho người. Cũng chưa là một cánh bướm mỏng đậu xuống cuộc đời nàng cũng mỏng.

- Thời đại trước, người ta yêu nhau đơn giản, hay là tại bây giờ chúng ta quá phức tạp?

Nàng có vẻ không hiểu điều tôi nói.

- Bởi vì lúc trước thích một người, tức là cả đời. Bây giờ dù có ở bên cạnh nhau, vẫn luôn hoài nghi đó có phải là tình yêu đích thực hay không... Một vài năm nữa, anh sẽ trở thành một ông già cô đơn.

- Đâu có ảnh hưởng gì đến em đâu. Tại sao anh bận tâm?

- Có một thời gian anh không định yêu ai vì tưởng rằng không có ai yêu mình. Nên anh phải tự mình yêu mình...

- Khoe dễ sợ.

- Không phải khoe mà là bi quan.

- Bây giờ hết rồi? Thấy anh đưa hình lên Facebook. Chiếc áo màu đỏ và chiếc beret màu đen. Còn nói thòng một câu: "Ai ở Vũng Tàu ra nhận hàng..." Ngộ quá hén... Ai ở Vũng Tàu vậy anh?

- Chuyện tào lao đó mà?

- Không dám tào lao.

- Người ta nói đen bạc, đỏ tình...

- Hèn chi.

- Anh mua vé số hoài mà không trúng.

- Đừng tham quá. Cái nào một thứ thôi.

Và hôm nay, tôi đưa nàng xuống phố, để dự một tiệc cưới con của người chủ tiệm nail của nàng. Chiều thứ bảy đầy nhóc xe cộ, tôi phải tìm một con đường khác để vào khu downtown.

Hàng cây xanh đơm ngày thay lá và những khu nhà phơi phới ô cửa nhiều màu. Những hàng quán phía bên này và chung cư phía bên kia. Vài buynh-đình đang xây cất dang dở. Những cần cầu cao ngất nhìn lên chóng mặt. Nổi buồn như một ước lệ điệu xuống tay lái. Giống như sự phiền muộn mang mùi vị đắng ngọt làm tê lưỡi. Ly cà phê còn đầy giữa chỗ ngồi của hai chúng tôi. Con đường đâm thẳm như chưa từng nghe qua những trần trở. Những luống hoa lúc nào cũng kiêu hãnh vì không biết tới tàn phai. Nhưng còn tôi, tôi thấy mình bất an khi chưa hiểu cận kề một người đàn bà. Giống như một màu trắng đêm bị khuyết, tình yêu của tôi bên nàng cũng thất lạc theo hai hướng đời khác nhau. Chưa bao giờ tôi chạm tay vào ranh giới. Nên hụt hơi làm một giọt mưa bay lạc về phía cuối trời, không tìm thấy một chỗ dừng mơn trớn.

Chiều nóng hồi hơi thở của một mặt trời còn sót. Có vạt nắng lọt vào trong xe, tràn qua chỗ ngồi của Phượng. Nàng vừa lấy tay kéo miếng nhựa trên kiếng xuống để khỏi làm chói mắt.

- Ngày còn nhỏ, em hay tưởng tượng rằng những lo sợ của em thực sự nằm trong bụng của ông mặt trời. Chỉ khi nào mặt trời lặn rồi, em mới hết lo sợ.

- Em sợ gì?
- Em sợ sống một mình. Cho nên khi nói với anh về tình yêu, là em nói thực.
- Điều đó rất quan trọng đối với anh.
- Anh có tin rằng năm tháng cũng biết yêu không?
- Tin chứ. Mỗi lần xa em, hay xa một tình yêu nào đó là anh thấy chạnh lòng.

Tôi đã từng là người đàn ông vừa tan vỡ một mái ấm, từng để lại một tình yêu bị chết đuối ngoài biển khơi. Ngày tôi rời Vũng Tàu, có một cánh hoa sứ vô tình rụng vào tay. Chỉ một lần thôi mà đã đậu hoài trong ký ức.

Tôi nhớ một ngày mùa đông, hay gần giống với như vậy vì thời tiết lạnh mà tôi lại có chuyện phải ra khỏi nhà. Số là tôi vô tình nói không thích món canh rau muống nấu tôm của nàng tuần rồi. Lý do là tôi bị dị ứng với đồ biển. “Anh thì ăn thứ gì cũng dị ứng”. Chỉ bao nhiêu đó mà nàng giận tôi. (hay đó là cái thước đo chiều dài của một tình yêu trái mùa). Nàng không thèm gọi phone cho tôi và cũng không thèm bắt máy. Tôi phải lái xe đến tận chỗ làm của Phượng, trời gió lạnh, tôi đứng bên ngoài parking gần chiếc xe của nàng, viết vài chữ dán lên cửa kính xe gần tay lái và lấy băng keo dán cẩn thận, sợ gió thổi bay. Tôi không ngại người trong tiệm bắt chợt có ai nhìn ra thấy việc làm của mình. Tờ giấy vốn vẹn có 3 chữ: “Anh nhớ em”... Một việc làm không tốn công sức, mà sau đó có kết quả. Những hiểu lầm sai lạc về nhau, giống như một cơn mưa làm ướt mềm mọi cảnh vật. Và sau đó đời sống lại trong veo.

Bây giờ nghe nàng nói về tình yêu, từ chính môi miệng nàng. Những từ ngữ nghe phớt nhẹ run rẩy, như một vết lá khô, nhưng làm ngực trái râm ran đau nhức...

Trên dốc phố nàng đi về mỗi ngày, hai bờ xa lộ luôn có những cây sồi lâu rồi không thấy lớn thêm, cũng không thay màu lá, mặc kệ cho thời tiết sang mùa. Những bài thơ, những câu văn tôi viết gửi đăng báo giấu từng tia lửa nồng nàn từ trái tim, vẫn nghe hoài nghi thay vì tin cậy. 10 năm quen nhau, tưởng chừng cơn mưa đã xóa nhòa vết chân ngày cũ. Những bàn chân cũ dẫm lên đời nhau. Lên những nụ cười và những nhan sắc khóc.

Tối nay, khi chỉ còn tôi và nàng trong gian phòng đêm, nàng hỏi tôi về một cái tên. Tôi nói với nàng “đó là cái tên rất quan trọng trong cuộc đời anh”.

- Vì sao?
- Vì đó là người đã bỏ anh mà đi.
- Tội nghiệp ông già... Giờ thì em biết thêm một điều về ông già...
- ???
- Là anh cũng từng “dại gái”...

- Anh cũng từng là một người chồng thất bại. Từng nghiện rượu. Từng ngồi trong những lớp cai nghiện và bỏ học nửa chừng. Đôi khi anh ngồi nhìn lại những mảnh vụn đời mình, tự hỏi làm sao mình có thể ngụp lặn giữa mơ hồ và đời sống thực, mà không chìm luôn vào trong cái chất cay quấy rữ đó. Rồi anh lập gia đình. Để cuối cùng thấy tình yêu đó bị phá sản.

- Vì đâu?

- Những người như vợ anh luôn làm cho người khác đau khổ thay vì hạnh phúc. Sao em ghen à?

- Không. Nàng nói. Em hỏi để biết khi yêu một ai đó, có cần phải biết lý do để bắt đầu hay không...

- Không phải ai cũng giống em.

- Dĩ nhiên rồi. Em hiền lành dễ thương. Chỉ có ai kỳ cục mới ghét em thôi. Còn ai bình thường cũng đều thương em hết trơn hết trọi á.

- Hi vọng như vậy.

- Không phải hi vọng mà đó là sự thật...

- E rằng trối đời nhau, không dễ.

Sau lưng một cô gái miền Nam như nàng, mọi điều đều trở nên giản dị, ngay cả nỗi buồn. Đêm đối với nàng dường như để cộng lại chớ không phải trừ ra. Tôi thấy bóng nàng đổ ập xuống cơ thể tôi. Những con đường ngang qua đại lộ có sương đêm tạt qua nỗi nhớ. Những vì sao vụn vặt hà tiện ánh sáng giữa tinh cầu. Tôi bắt lực không giấu kín được đời mình trước nàng.

- Rồi anh có khóc không? Khi cái tình yêu bị phá sản?

- Đàn ông không thường hay khóc lóc.

- Nếu anh muốn, em có thể làm cho anh khóc... Như em đã từng làm cho anh cười.

Mùa thu sinh ra lớn lên và chết đi. Phụng là cơn mưa làm khát trong tôi một tình yêu quá vắng. Nơi có dòng sông không bao giờ chảy ngược, nhưng làm mát những tháng trầm. Bài hát nghe nửa chừng từ chiếc iphone, vọng ra thẳm thì, không biết tựa cũng không biết tác giả: "Hoa đang tươi chợt héo hắt trong ngày. Rồi thu tới cho đời thêm goá bụa. Tôi đã sống một đời thừa thương nhớ. Thừa đôi tay, thừa nước mắt, làn môi. Tôi vẫn hát khi đời câm tiếng hát. Người xa người, và tình sẽ pha phôi..."

- Bài hát này trước giờ chưa nghe... Phụng nói.

- Anh cũng chưa nghe.

- Anh biết bài thơ Đôi dép?

- Của Nguyễn Trung Kiên.

- Nhóm bạn của em có đưa bạn đề nghị tại em nên thành lập Hội Mát Dẹp, gồm có các thành viên Mát dẹp, Quảng dẹp, Đứt dẹp, hoặc Chưa có dẹp"...
- Mình thuộc nhóm nào?
- Em và anh là thành viên trong gia đình Đứt dẹp. Vừa mới tìm lại quai...
- Nhưng không đồng màu...
- Cũng được. Miễn là có dẹp, không đi chân không là được rồi.

Khi tôi ngồi một mình trong căn phòng tạm giam của cảnh sát thuộc quận hạt Harris tôi biết hy vọng về một hôn lễ sẽ không xảy ra.

Mùa đông tới đây, để đánh dấu chấm hết những ngày tháng rong chơi, tôi đã gửi thư mời vài người bạn đến chia vui ngày đính hôn của chúng tôi. Không gian là căn nhà rộng của người bạn trẻ tôi quen từ ngày mới định cư. Thời gian là sinh nhật nàng.

Mùa thu chắc sẽ mang những chiếc lá vàng đến sân vườn của người bạn để làm tăng thêm sự lãng mạn. Vài con nai con đi lạc đứng ngơ ngác bên chiếc lò nướng barbecue. Chúng vừa làm những cảnh hồng không còn nguyên dạng cũ.

(Vài người hỏi tại sao tôi không chọn một ngày cuối tuần để tổ chức mà lại chọn ngày thứ sáu. Ở Mỹ, ngày thứ sáu thường là ngày lãnh lương và trước khi về nhà, người ta có lý do la cà đâu đó một chút, để rồi những ngày cuối tuần thực sự dành riêng cho gia đình. Hoặc đi chơi xa. Những người mà tôi mời, họ đều ở trong tình trạng như vậy).

Còn đâu chừng một tuần lễ là đến ngày quan trọng đó. Những gì dính líu đến cuộc vui tôi đã chuẩn bị đầy đủ. Ngay cả một ban nhạc theo kiểu cây nhà lá vườn tôi "mượn" từ Houston. Tôi nghĩ đến một bài diễn văn mang những lời trữ tình nhất và hàng đêm trước khi trèo lên giường, tôi đã thầm thì những lời chúc. Vậy mà định mạng đã đùa cợt với tôi.

Một đêm cuối tuần của tháng 10, tôi từ giả một tiệc từ nhà người bạn trở về. Những chất bia và rượu trộn lẫn vào nhau dẫn tôi quờ quạng trên đường đêm và một cảm giác bình bồng tựa như một cơn mơ. Một giấc mơ ngắn ngủi nhưng rất dài và đầy dựa những thảm kịch. Để rồi, lúc tôi thoát ra được cơn mơ chết tiệt đó, cũng là lúc tôi thấy cảnh sát đang quay đèn...

Tôi không nói thêm về những gì sau đó. Y hệt như trong những phim hình sự, chỉ khác có điều tôi đang là nhân vật phản diện trong một bố cục đời. Người cảnh sát hỏi tôi những câu mà bình thường tôi trả lời rất dễ dàng nhưng bây giờ miệng tôi không phát ra được một tiếng nào nghiêm chỉnh. Một thời gian không biết bao lâu, sau đó tôi cảm giác lạnh giá của chiếc còng sắt chạm vào hai cánh tay bị kéo ngược. Tôi đứng khom lưng vào sau cốp xe trong khi chờ người officer rọi đèn trong xe tìm kiếm mọi thứ. Rồi tôi bị ném vào trong xe bít bùng

như một món đồ không còn thời gian xử dụng. Đêm trống trải và đứng sừng. Những ước mơ chỉ mới vừa xanh ngọt. Ngọn gió buồn thổi thản nhiên ngoài kia.

Người luật sư vào gặp tôi sau một tuần dài quá sức.

- Tòa vừa mới thông báo đến tôi là anh đã không ký nhận trát tòa mời cách đây mấy năm?

- Tôi đã đổi địa chỉ không còn ở chỗ cũ, nên không biết có giấy mời.

- Trước đó anh đã có chuyện lời thêu với ai đó trong cộng đồng?

- Có chuyện đó. Nhưng đã là quá khứ...

- Tôi muốn biết rõ hơn, để có thể giúp thêm gì vào vụ của anh. Người luật sư nói.

- Chuyện là như vậy. Có một tên nhà văn làm MC cho một chương trình ca nhạc. Tôi tưởng hắn đang hoang và có tinh thần chống cộng. Nhưng càng lúc người ta vỡ lẽ ra hắn và những người chủ trương chỉ biết có tiền. Một vài chương trình văn nghệ từng đụng chạm đến cái giá trị tuyệt vời của những người lính cũ chúng tôi... Tôi định không bận tâm và nghĩ hắn không đáng để mình phải bỏ công sức phiền muộn, vì "nước sông vốn không đụng đến nước giếng".

Và việc làm của họ, sờ dỉ tồn tại và kéo dài được đến giờ phút này là bởi còn quá nhiều người Việt Nam hải ngoại nhẹ dạ. Họ hời hợt trong vấn đề tìm kiếm cho mình một thú vui giải trí.

Một đêm, gần sáng, tôi có chuyện phải đưa người nhà ra phi trường về VN. Lúc trở ra bãi đậu xe tôi loay hoay tìm chìa khóa xe và cũng muốn tìm thuốc hút. Trời còn tối và thời tiết hơi lạnh. Dư vị bia bọt từ cuộc nhậu hồi đêm vẫn còn lan man trong đầu. Lúc cúi xuống mời thuốc, tôi chợt nhìn thấy hắn, cái gã MC bất lương cũng đang đứng cách tôi không xa. Hắn đang lén lút ra phi trường để về Canada một mình không có ai đưa tiễn. Tôi chợt nhớ là hôm qua có đọc thấy nơi tiệm ăn tờ quảng cáo chương trình dạ vũ gây quỹ gì đó, có sự hiện diện của hắn. Vài phút sau là cuộc xô xát xảy ra do tôi chủ động. Không có trọng tài để phân xử ai thắng ai thua nhưng có camera ở parking làm chứng. Tôi cũng không biết hắn bị thương nặng nhẹ như thế nào, nhưng sau đó có giấy mời của cảnh sát.

- Anh tường trình ra sao với cảnh sát?

- Tôi nói tôi làm người. Tưởng hắn kẻ gian đến gần nên phản ứng vội vã...

- Nhưng khi làm đơn xin thi quốc tịch anh không ghi xuống chuyện này...

- Có một sự hiểu sai trong lúc đọc. Lúc đó tôi không nghĩ câu trả lời phải là như vậy.

- Có thể anh là phải ra tòa để *clear* hết những vụ này. Nhưng tình hình hơi tồi tệ là anh vừa dính thêm một chuyện khác.

- Tôi biết.

- Còn tôi thì chưa biết trường hợp anh có thể giải quyết cách nào? Người luật sư đứng lên và gom lại những giấy tờ, bỏ vào trong chiếc cặp. Chiếc áo veste rộng nhưng có vẻ chật chội với thân hình của ông ta. Và chiếc cà vạt xô lệch trên cổ. “Việc đầu tiên là anh phải tốn rất nhiều tiền để anh có thể thoát ra khỏi chỗ này. Vì nó dính líu đến Sở Di Trú”...

Buổi chiều trốn đi đâu mất biệt. Nắng cũng cong queo nằm kẹt dưới cánh cửa phòng giam. Con đường khuất lấp đầu đó ngoài kia. Con đường dẫn tôi ra ngoài cuộc đời thênh thang mà bình thường tôi không để ý đến. Có những ngã phố tươm tất từng buổi sáng và những giao lộ đèn trên mỗi ngã tư. Không còn bao nhiêu những chuyện tình yêu màu xanh và những tự do màu biếc.

- Ông già ơi, mình chia tay sao?

Phượng nói với tôi và những giọt lệ đang tròn trên khóe mắt. Nàng ngồi phía bên kia, cách nhau một cánh cửa kính dày, trong suốt. Chiếc điện thoại có dây đang áp sát vào tai. Chúng tôi nghe và nhìn thấy nhau rõ ràng, nhưng dường như nghìn trùng xa cách. Người cảnh sát lùi lại biến mất đầu đó sau khi cho phép tôi có nửa giờ nói chuyện. Đó là lần thứ nhì tôi và nàng gặp nhau. Lần trước, tôi còn ở trong tình trạng chờ đợi ra tòa. Lần này, tôi thực sự bị kêu án. Luật sư đã hết trách nhiệm với trường hợp của tôi, và quay lưng sau khi gom hết của tôi những đồng bạc để dành. Tôi cũng không còn tiền để làm mọi điều gì, ngoài việc dành tương lai ngồi đếm lịch. Phượng mệt mỏi trông thấy. Tôi rất đau lòng.

- Anh ra sao?

- Ngoài cảm giác nhớ em, còn mọi thứ đều ổn. Anh nghĩ vậy.

- Luật sư có nói thêm với anh điều gì mới không?

- Hình như sau khi thụ án, có thể Sở Di Trú sẽ làm việc với anh. Họ đang cân nhắc coi có nên trục xuất anh về VN hay không?

- Nhưng vấn đề của anh đâu có nghiêm trọng.

- Mới đầu anh tưởng vậy. Nhưng không phải vậy. Vừa không chấp hành trát gọi của tòa. Vừa khai không đúng lúc nộp hồ sơ thi vào quốc tịch. Vừa có tiền sử bạo hành nơi công cộng... Và bây giờ, uống rượu, lái xe... May mà chưa đụng chết ai.

- Ông già ơi?

- Gì?

- Sao ông già lại muốn chia tay với em chứ?

Tôi sợ phải trả lời thẳng vào câu hỏi của nàng. Nó buồn làm sao.

- Anh nhận ra cái tình yêu trong anh lúc nào cũng còn mới mẻ. Rất tiếc mình không kịp có một đám cưới cho đúng nghĩa. Và cũng không có cơ hội để già đi cùng nhau.

- Tại anh chứ ai. Tự anh phá vỡ hết mọi chuyện.
- Em đang ra sao rồi?
- Em đang đi làm, nhưng đầu nỗi buồn một mình. Và sẽ tập bớt nghĩ về anh một thời gian.
- Còn anh, bây giờ anh ước ao mình là cơn gió, bay qua khỏi bốn bức tường để lúc nào cũng ở bên cạnh em... Khi nào em ngồi trong xe, cảm giác có tiếng gió bên ngoài kính xe, là lúc anh đang ở bên em.
- Trước đây em cứ nghĩ rằng lúc khóc mới là lúc đau khổ nhất. Bây giờ em mới biết đau buồn nhất là không thể khóc được.

Người cảnh sát quay trở lại thông báo đã hết giờ. Tôi đứng lên làm dấu từ giả nàng. Và cố nhìn theo nàng đang nước mắt chạy quanh và nụ cười dang dở. Còn tôi đi về phía phòng giam với cảm giác nặng trĩu trong lòng. Và một trái tim đang bỏ ngõ.

Thay cho lời kết.

Lâu lắm rồi, một mùa đông nào tôi không nhớ, thấy chúng tôi làm bạn với nhau lâu quá, con gái của Phượng nhắc:

- Có phải có lần bác Yên suýt cưới mẹ cháu hay không?
- Không phải suýt mà rất nhiều lần.
- Đừng bao giờ có ý định nói với mẹ cháu lời chia tay nhen?
- Sao lại có người muốn chia tay với mẹ cháu chứ?

Chưa một lần tôi nói với ai lời chia tay. Lời nói ngắn và không đắt giá nhưng vẫn làm tôi dè sẻn. Tôi luôn tiếc rẻ những nụ mầm tình yêu từng được đào xới vun trồng. Và cũng luôn sợ làm cho người khác tổn thương.

Nhưng bây giờ, tôi đang đối diện với điều đó. Và Phượng chắc còn lâu lắm mới nhìn thấy tôi.

Biết bao vì sao trên bầu trời mà mỗi vì sao tượng trưng cho một tình yêu ... Nhưng có bao nhiêu lứa đôi đến được bờ hạnh phúc? Không phải vì có hai người đều không từng thủy chung?

Tôi còn nợ Phượng vì không kịp nói một lời xin lỗi...

Cũng không kịp viết xuống những buồn phiền, trách móc rồi bỏ vào trong chai đóng nắp lại và thả xuống biển....

Phạm Ngũ Yên